

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

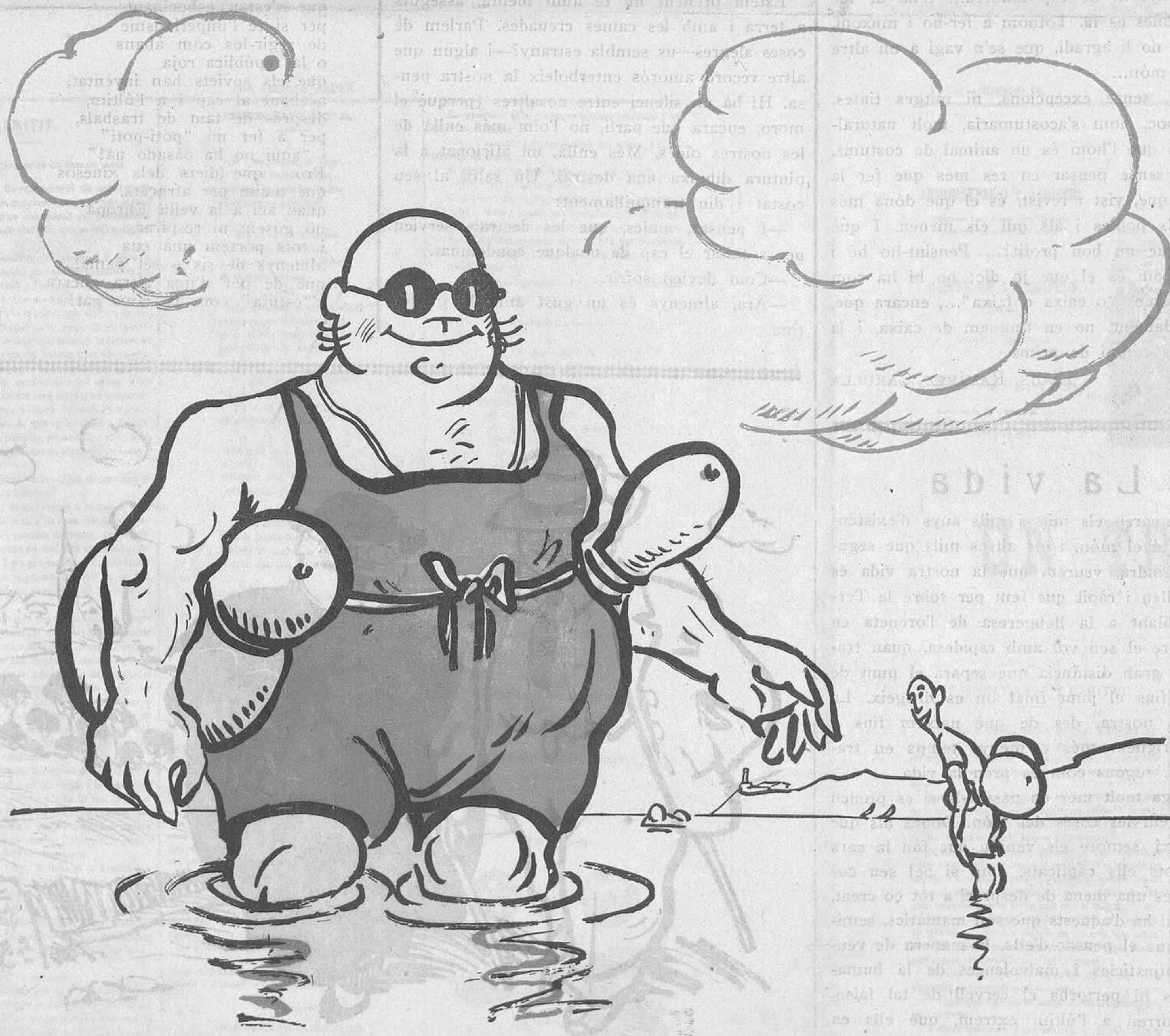
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. —ESTRANGER, 2'50

LA IDEALITAT

—La qüestió és saber nedar i guardar la roba.

Propaganda "fula"

Ho és la que fa el feixisme—i el mateix es pot dir de tots els que l'estrafan o el caricaturitzen—aconsellant als italians que no comprin ni consumeixin productes industrials i agrícoles que no siguin del seu país.

Aquesta propaganda no és, certament, invenció de Mussolini. Abans de la guerra es feia en prosa i en vers, per mitjà de segells, prospectes i tires, a Anglaterra i a Alemanya.

Però, durant el consolat o imperi del Cèsar camisa negra, aquest nacionalisme econòmic s'ha exacerbat.

Per a difondre'l, s'empra la Premsa, l'automòbil, el cinema, la ràdio; es mobilitza la llengua dels oradors, la ploma dels escriptors i la fantasia dels poetes.

No neguem pas que pot ésser una tasca patriòtica la que es faci en aquest sentit.

No saben quin gust té la carn de la pàtria els que no l'han tastat, els que no mengen fruits i productes de la seva terra.

Es una forma indubtable de desertar i trair els seus l'estrangeritzar-se espiritualment.

Però el patriotisme sà té els seus límits.

Com tots els sentiments, quan s'exageren, el patriotisme pot tornar-se mòrbid i llavors hom l'ha de rebutjar.

Fora de què, sovint, el patriotisme i el nacionalisme econòmic no són res més que la careta de l'imperialisme.

No es pot fer la guerra als veïns a la frontera, i hom la fa als mercats i als taulells.

En comptes de bales i plom, es dispara contra llurs pits coure i calderilla.

I bé. De guerra nosaltres no en volem amb ningú, sigui la que vulgui la forma amb què hom la disfressi.

Es una obligació consumir productes nacionals quan aquests siguin millors i més econòmics que els estrangers.

Però, quan el de fora sigui de superior qualitat i es pugui adquirir amb més "acomodo" que el de casa, ja veurem què faran aquests patriotes ultrancers, aquests nacionalistes del nacionalisme inconsútil.

El patriotisme lúcid consisteix, doncs, en aconsellar als productors que produeixin bé, que produeixin bo i barat, i, sobretot, en facilitar als consumidors mitjans per a consumir força.

Perquè, senyors meus, hi ha consumidors que no ho són més que nominals i hipotètics i s'estan morint de ganes de consumir productes nacionals, sempre que hom els doni feina o hom els apugi els jornals o hom els proporcioni diners per a anar a la plaça i tornar del mercat amb el cistell curull.

ANGEL SAMBLANCAT

La sobirania del petroli

Sembla que el que no han pogut aconseguir la raó i el dret, ho aconseguirà el petroli.

Ço que els factors morals han lluitat debades per assolir i que un producte industrial ara extraordinàriament facilita és el reconeixement de la república soviètica.

Coneguts són els escrúpols diplomàtics que s'oposaven a admetre en dret ço que des de la revolució d'octubre és un fet consumat.

Es deia que el moviment bolxevista no es pot considerar més que com un cop de mà afortunat d'un colla de malfactors i que tota la ideologia i les decantades reformes d'aquests no són més que una regressió a la barbàrie.

En realitat, als moscovites no se'ls admetia a diàleg, perquè ferien els interessos de la burgesia i no pagaven els deutes del tsarisme.

Els anys passaven i la situació devenia cada dia més tivant, quan un fet nou sembla que ve a posar les coses en ordre.

La lluita que per a dominar en el mercat del petroli sostenien anglesos i nordamericans s'ha decidit darrerament a favor dels primers.

La "Shell" i la "Royal Dutch" han derrotat a la "Standard Oil".

Els ianquis, per a plantar cara als seus rivals anglo-holandesos, necessiten els petrolis del Cáucas i de Baku, del qual en són amos els Soviets.

I heus ací a Rockefeller, enemic del comunisme, tractant amb els comunistes, per a obtenir concessions petrolíferes que permetin a la "Standard" competir amb els mercats europeus amb la "Shell" i la "Royal Dutch".

Les conseqüències polítiques d'aquesta aproximació econòmica entre els Estats Units i Rússia no trigarán a sortir a la superfície.

L'extremisme

Generalment, hom es manifesta contrari a la manera de pensar d'aquests que es diuen "extremistes", o sigui que tot ho volen agafar pel cantó que crema, o bé que es particularitzen en prendre-ho tot per la part més revessa.

Doncs, bé, jo trobo que hom no reflexiona prou quan es declara francament enemic d'ells i es decanta pel terme mig, per allò de contemporitzar, suavitzar, tranquil·litzar i procurar viure sense problemes ni trenca-closques, per por d'una meningitis.

Jo trobo que gairebé tots els aspectes de la nostra vida haurien d'ésser tractats amb extremisme, i altra cosa seria si ens anéssim aventurant a mirar i jutjar-ho tot per la banda que acabés més en punta; i aquí, en apoi de la meua tesi, hi escau de primera el record d'aquell adagi, ben nostre per cert, de "caixa o faixa".

Tots n'estem convençuts d'aquest adagi, i en canvi, tots ens distingim per anar a la contra dels extremistes. Per què?

Aquest tema paradoxal és el que vull posar davant dels ulls dels que em llegeixin, segur de què tindrà una majoria que em donarà la raó, i pocs exemples hauré de citar per guanyar-la. L'un d'ells la qüestió de les modes.

La moda, millor dit, el pensament estrany i capgirat d'algú al que un bell jorn se li acut fer conèixer i propalar, no és certament la mateixa que després impera arreu fent, simplificada, trencar el cervell dels seus adeptes, masculins o femelles, i dels qui en paguen els plats trencats; i que n'hi ha una trecadissa...

Per què això? Precisament per no usar del procediment extremista o almenys per no acceptar-lo com a bé humà. Amb la meua manera de pensar, hom o dona, en sorgir una moda, l'acceptaria tal com ix del pensament estrany i capgirat del qui la creà, i els altres la trobarien tal qual sense escarafalls ni contres, que en comptes de resoldre el conflicte l'aguditzen, i no essent extremistes, no hi ha qui el desaguditz. D'altra manera, que passaria? Que la moda, poc a poc, deixaria d'ésser imperativa i anormal, precisament per la seva pròpia anormalitat.

Que surten les dones amb pantalons? I bé, deixem-les fer... Així com així ja acostumen a portar-los per casa... Que surten sense? Millor; pel poc que manca...

La qüestió es resol en no portar cap mena de contra ni fer cap escarafall, i poc a poc tornarien totes a la cleda de la raó, tornant-se ovelletes amb sentit comú, ja que, en veure's ajudades i celebrades amb l'extremisme, no es veurien satisfetes amb l'egoisme.

De la mateixa fàiso amb els homes, encara que, sortosament, siguin minoria els eixebrats.

Que en surten alguns amb vestimenta gairebé femenina? Molt bé... renoi que és bonic això... Que altres volen ensenyar les cames? De primera... Ara sí que faràs forrolla, bufó...

I així successivament. Un altre exemple: els que fan de governants o administradors del bé comú, que no és bé, ni és comú.

Què vol dir això de pensar si caurà bé o malament, o de mirar s'hi ha interessos creats, o de preveure les contres que puguin sorgir?

No senyor... de cap manera... S'ha de fer això? Doncs es fa. Tothom a fer-ho i muxoni, i al que no li agradi, que se'n vagi a un altre recó de món...

I així, sense excepcions, ni mitges tintes, poc a poc, hom s'acostumaria, molt naturalment, ja que l'hom és un animal de costums, a viure sense pensar en res més que fer la xiu-xiu, que, vist i revist, és el que dona més profit als pobles i als qui els menen. I què millor que un bon profit?... Pensint-ho bé i veuran com és el que jo dic; no hi ha com l'extremisme: "o caixa o faixa"... encara que, malauradament, no en tinguem de caixa, i la faixa ens caigui de primers.

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

La vida

Si compareu els mils i mils anys d'existència que té el món, i els altres mils que segurament tindrà, veurem que la nostra vida és un pas lleu i ràpid que fem per sobre la Terra, semblant a la lleugeresa de l'oreneta en emprendre el seu vol amb rapidesa, quan travessa la gran distància que separa el punt de sortida fins el punt final on es dirigeix. La distància nostra, des de què naixem fins a morir, triguem més o menys temps en travessar-la, segons com es pren la vida.

Es triga molt més en passar-la si es prenen seriosament les coses del món. Doncs als que viuen així sempre els veureu que fan la cara trista, tots ells capficats, com si pel seu cos hi circulés una mena de desprecí a tot ço creat, i fins n'hi ha d'aquests que són maniàtics, semi-folls, i que el pensar d'ells, la manera de veure les injustícies i malvolences de la humanitat, els hi pertorba el cervell de tal fàiso, que recorren a l'últim extrem, que ells en diuen salvació, de consumir un acte que, si bé es necessita valor per a fer-ho, és la covardia més gran que pugui tenir tota persona incapassa d'afrontar els perills de la seva existència, dintre d'una vida aspre, amb agre-dolç en-

tremig. Per això fugen de tot el que ells en diuen precipici humà, i es precipiten a morir acabant amb el suïcidi. Aquests són els que pensen i no mediten, que avorriuen i són avorrits d'ells mateixos, els escèptics, els eternament tristos, fins volen que la seva mort sigui tràgica i ho és. Però, en canvi, els que viuen sempre contents, els que canten i riuen i maten llurs penes amb fortes dosis de bon humor, per a aquests el món és un paradís, on la glòria sinó s'hi porta no s'hi troba, i els que de tot se'n riuen, que res no els preocupa, arrenquen la glòria, sigui fingida o veritable, i per fonda que es trobi. El benestar és el seu lema; són enemics dels que no veuen la manera de burlar-se del món com ells; aquests ens demostren que per a viure, s'ha de riure, i que el plorar no és res més que morir. Per a uns, la vida és un riu, el qual el passen damunt una palanca de fusta vella i quasi sense apoi, estant a cada pas amenaçats per la corrent, i a punt d'ofegar-se. Són els que no tenen elements propis, i els que podent-ne tenir, no els cerquen. Es, per als altres, la vida, un riu caudalós i ample, però amb uns ponts armats de bigues de ferro, els puntals dels quals són capaços de resistir tota tempesta, per grossa que sigui. Davant dels elements amb què compten aquests afortunats, desafien totes les ires que provoquen els núvols negres, els quals es desprenen del firmament dels descontents i desheretats, que llancen espurnes de foc vermelles, les quals s'estellen en topar sobre la biga de ferro, que no poden destruir. Així es la vida: aspra i grisa per als uns i plena i exuberant de plaer per als altres.

ERMENGOL PARÉS

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

La Guillotina

Estem prenent un te amb menta, asseguts a terra i amb les cames creuades. Parlem de coses alegres—us sembla estrany?—i algun que altre record amorós enterboleix la nostra pensa. Hi ha un silenci entre nosaltres (perquè el moro, encara que parli, no l'oïm més enllà de les nostres oïdes. Més enllà, un aficionat a la pintura dibuixa una destrala. Un salta al seu costat i diu tranquil·lament:

—I pensar, amics, que les destrals servien per a tallar el cap de qualque condemnat.

—Com devien sofrir.

—Ara, almenys és un gust amb la guillotina.

XINESES

Segons es diu, segons sembla, segons es pot judicar, els xinesos de la Xina que guerregen com a braus, cansats de la lluita estèril en la que es van escolant, ja comencen a avorriir-se i pensen en fer la pau. Els del Nord es veu que aflueixen, els del Sud fan altre tant, mentre entren en conversa els respectius generals amb l'intent de fer un pacte que acabi tot d'un plegat les matances espantoses que fa temps estan durant, on els xinesos hi moren com xinesos, està clar, fent que els estrangers hi arriquin la seva pell i els cabals compromesos en negocis que no tots solen ser clars. Es farà una pau ben feta? Seria de desitjar, car això de fer la guerra amb tota brutalitat, és una cosa que, vaja, es tindria d'acabar. Quan després de negres dies, d'incendis i de combats, de poblacions arrasades i de misèries en gran, els països que combaten ja no es poden aguantar: quan els deutes els ofeguen i milers de mutilats pidolen de porta en porta algun rosegó de pa; quan les vídues afligides que l'espòs les hi han robat i les infelices mares que no paren de plorar, són una protesta viva contra la guerra infernal; quan els combatents s'acaben i va apropant-se la fam, no es sol fer un armistici per a posar un pedaç a l'hecatombe espantosa que tots junts han provocat? Doncs, molt més senzill seria no arribar mai a les mans i començar les converses abans de trencar-se el cap, quan encar totes les coses són fàcils de remeiar, i encar no hi ha qui gemegui ni que estigui arruïnat. Però els homes són uns "quilis" i no hi volen veure clar, fins que han rebut tantes mormes com cabells tenen al cap. Ara veiem els xinesos que s'estan esbocinant per si té l'imperialisme de regir-los com abans o la república roja que els soviets han inventat, acabant al cap i a l'últim, després de tant de trasbals, per a fer un "poti-poti" i "aquí no ha pasado ná!" Però... que diem dels xinesos que tenim per atraçats, quan ací a la vella Europa no gosem ni respirar, i tots portem una cua almenys de sis o set pams! que de por d'una altra guerra s'"estufa" com la d'un gat!

FLOK

POESIA RUSTICANA

—I què fan, mossèn, a l'hivern, en aquest recó de món?
—Fem números per a una subscripció entre vostès els rics per a comprar una campana.

On ets Justícia?

Estem al temps de la justícia; benaventurats els pobles que poden fruit d'ella i la fan servir. Gràcies a Déu, aquí tot es fa amb justícia... i això vol dir que tot es fa com li sembla al que mana i fa (si ens plau per força) com aquell que deixa els dos platets nivellats, però nosaltres no ho veiem pas així; "veiem" la grapa que ells creuen invisible, la grapa indecent de la força bruta que no la deixa caure com en realitat cauria... Som bens d'un mal pastor que ens vol més bens encara; som els tristos parracs d'un pobre que s'abriga amb ells, i en té sort per a no finir els seus focs dies de fred i despulat... Som el sol benaurat que llança besades per al cos demarat d'un tuberculós!... Som la crossa d'un coix que s'aguanta amb ella; som el cor que l'aguanta... ho som tot... i després ens rebutgen, ens maltracten, ens deshonren... i nosaltres, com mesells innobles, ni gosem alçar la vista, ni gosem a dir que l'ànima és nostra... El sol resplendent de la justícia que esdevé enlluernador, deixa orbes als que la solen administrar, i, a vegades, sense pensar-s'hi poc ni gaire, s'equivoquen deplorabelment, pagant els plats trencats el just pel pecador.

En aquella casa, orgullosa i severa, dins de la qual sembla que s'hi crii la veritat, que a nosaltres ens volen fer veure que sí que s'hi crii, en aquells sostres on diuen que s'hi estatja la veritable justícia, potser (quasi segur), és el lloc on menys la susdita senyora es digna posar-hi els peus... Pensem només en el sofriment d'un home que per un "Error judicial va a raure a una presó infecte per culpa d'altri, pintem-nos el quadro enternidor de l'esposa i fills, els quals, mancats de qui els sostenia, passen gana i es tornen escardalencs que fan llàstima de veure'ls... pensem en la rialleta criminal del veritable culpable, i, per últim, guaitem el somris de satisfacció del jutge, qui, convençut de la seva vàlua amb l'esclairment dels fets, es passeja triomfant sota

"aquella casa" convençut del tot de què ha administrat justícia...

Justícia!, que hauries de lluir més que la llum del sol, on ets? Per què, podent junyir agermanats justícia i homes, no ho fas? Ja ho sé perquè no ho fas, perquè no hi han homes que la sàpiguen manejar i perquè tu... On ets, justícia?

JOAN ROLSELL ARENA

Ha mort Cristòfor de Domènec

Dimecres a la matinada morí una de les més fermes valors de Catalunya: l'escriptor i filòsof En Cristòfor de Domènec. Una llarga i traïdora malaltia se l'ha endut lentament, jove encara.

Cristòfor de Domènec, escriptor cerebral, era "el literat de la filosofia" i "el filòsof de la literatura". Home de formidable cultura i d'esperit grandios, treballà incessantment.

Deixa escrits uns quaranta volums. Només havia publicat el "Carnet d'un heterodox", obra valenta, valentíssima, i humana que li donà una gran popularitat. Actualment tenia a les caixes una gran llibre: "L'oci del filòsof", il·lustrat per X. Nogués; l'aparició d'aquesta obra era la gran il·lusió d'En Domènec. Tot el restant de la seva obra—entre la qual s'hi troben les seves primeres pàgines—resta inèdit. Cristòfor de Domènec, articulista fecund, era gairebé desconegut. La veritable valor, la seva immensa valor, és ignorada; es troba en aquestes obres inèdites. Cal, doncs, que aviat es publiquin.

Cristòfor de Domènec era un home; aquest és el millor elogi que podem fer de la seva persona. Homo radicalíssim, una il·lustre personalitat política ha dit que Domènec era l'únic esquerrà català.

Hem perdut un gran artista i un gran pensador; hem perdut una de les més fermes mentalitats. En fer públic el nostre condol, ens associem al dol general de Catalunya i del món intel·lectual.

Sanejament social

Agents de la Direcció de Seguretat madrilenya han agafat, en el terme de dos dies, vuitanta invertits.

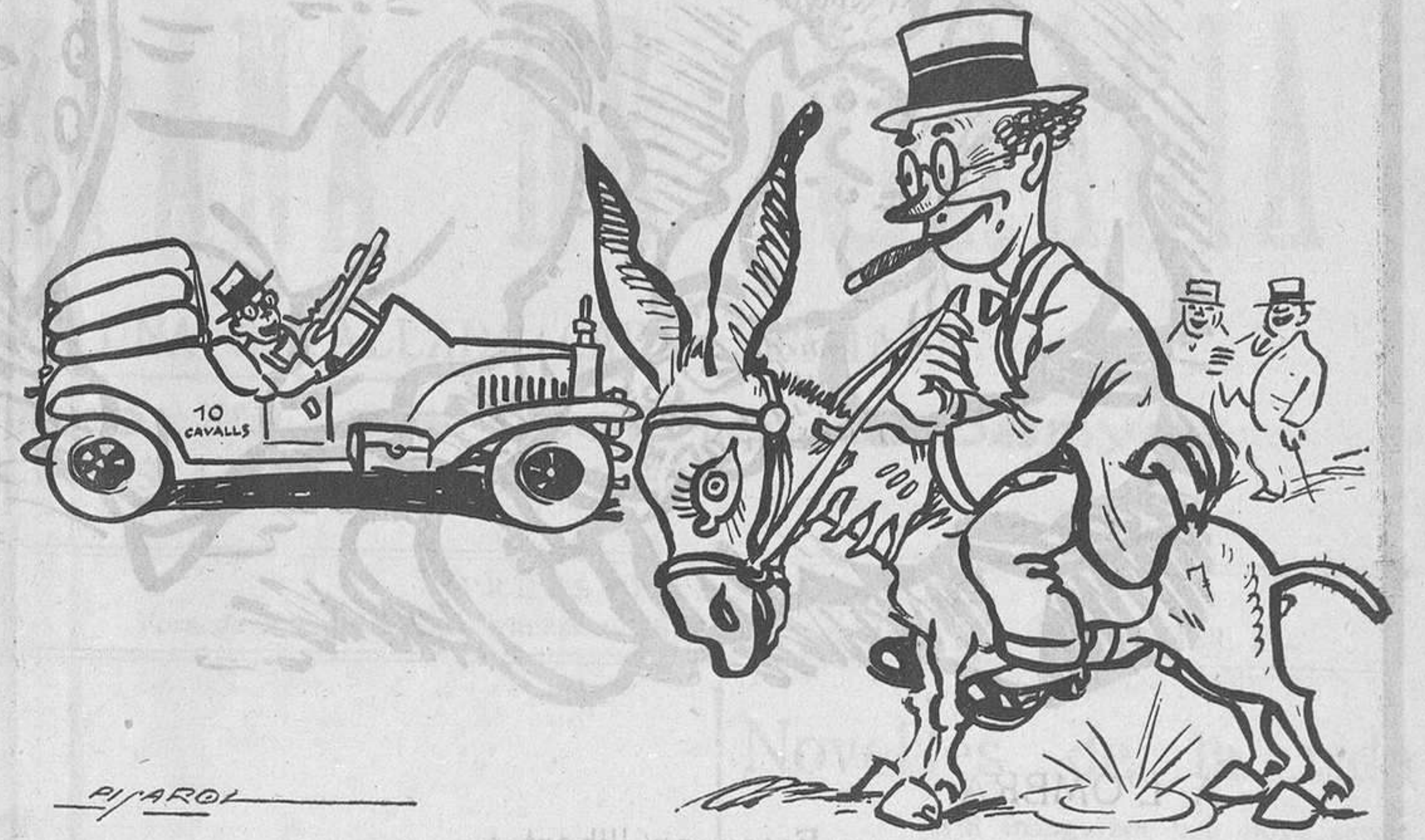
No és tasca gens perillosa i difícil aquesta. Només es necessita un bri de bona voluntat i ganes de fer-ho. Res més. Això que han fet ara els madrilenys havien d'haver-ho fet temps enrera. Llavors tots aquests degenerats també devien existir: també existien.

Això, hem dit, ha succeït a Madrid.

Aquí, a Barcelona, no sabem que s'hagi desplegat tanta activitat en aquest assumpte. Ací, a Barcelona, ens és permès veure dones i homes a l'últim graó, a l'última paraula de la degeneració, a tothora.

No volem dir amb això que les autoritats dormin. Molt al contrari. Però no n'hi ha prou.

JAUME BORRELL-SENDRA

ELUDIR L'IMPOST

Ah, sí? Pagaran un tant per cavall? Doncs jo em veng l'auto i em compro un ruc.

UN TROS DE PAPER.

REMITIT.

Senyor Director de Un tros de paper.
Molt senyor nostre: En representació de moltes noyes que tenim gran desig de casarnos, acudim a vostè perquè surti a la nostra defensa en una qüestió que per nosaltres es de quedarnos solteres ó casarnos, que es com si diguéssim de mort ó vida.

Ha de saber que nosaltres pertencem a la classe de noyes que tenen mala posició però que tenen moltes esperances de mudar-la per medi del sant matrimoni, que es lo sagrament per excelència. Com no temim dol, no podem refarnos de altre cosa que de lo pametó que deu nos ha donat i sobre tot de la pressió de la nostre mirada que vé a ser l'artilleria que té lo amó per destruir la crossa de la indiferència i averió que los homens tenen a la casaca.

En una época com aquesta en que tot té tant mal, los casaments se van tornant mitològics i per aquesta raó havem de fer mes esforços que mai per poguer pescar algun marit qui altre; però si lo Escel·lentíssim Ajuntament no procura fer per manera de que los fanals de la Rambla fassin millor cara, estem perdudes per sempre y no tindrem mes remey que fernes majordonas de algun Rector ó Herençants de los pobres.

Arta pot ser vostè preguntant:—¿Què té que veno to gas ab lo matrimoni?—Ja li dirém.

En lo estiu, lo punt de nos reunió a Barcelona es la Rambla desde las nou de la nit a las onze. Nosaltres aprofitem aqueixas horas per posarnos de mostra. La Rambla es per nosaltres una especie de tira, una exposició about nos posém de manifest. Y ara preguntem: ¿vendriem gaires quadres los pintors si los tinguessin exposats en un saló que estigués a las focas? de segur que sí. De això és que quedem.

Figuris vostè que nosaltres fém tots los esforços imaginables per adornarnos, estudiem la manera de fer ressaltar las nostre gracies y lo medi de amagar las nostre imperfeccions; avans de sortir nos rentém ab clara ó y nos batzem ab paño de Venar; nos estofem en pentinadors a la moda que més convé a la nostra cara, nos pintem los llavis, nos posem a riure si tenim las dents bonicas, y juguem per qué? Al fia y al cabo perque ningú fassi cas de nosaltres per la senzilla raó de que los fanals fan tant mala cara que a dos passos nos veu res y los homens casadors ni mesos se adonan de nosaltres.

L'altre al una de las que firmém va estrenar un pentinat que en temps normal li aburia valgué a lo menos mitja dotzena de declaracions y ningú 'n va fer cas. ¡Això no 's pot aguantar!—. A Ajuntament no li posa esmena tindrem de sortir ab una barra a la mà y de aqueixa manera la Rambla sembrarà una prampa de Corpan, ja que tampoch ara may li faltan trampas ni gèns.

Ademés de no ser vistas, la foca de la Rambla nos porta un altre perjudici de consideració. Vostè sab que a la nit per aqueix punt hi passen dones de tota classe, y de tant en tant passen algunes que son per lo matrimoni lo mateix que la pedregada pels sembrats, y com aqueixas senyores fan molta olor de mesh, entera que per la foca no son vistas, los homens las senten ab lo nas y no 's poden tenir pel cap ni pels peus.

Vostè ja veu que això no pot durar.
Lo Ajuntament de Barcelona ab la seva tolerancia ataca los fonaments més sólits de la societat. Títhom sap que lo fonament de la societat es la familia; sense casament no hi ha familia; ab los fanals d'ara no son posibles los casaments.

Vostè, senyor Director, que sempre surti a la defensa del débil, esperem que en aqueixa ocasió nos ajudará ab lo seu poderós casell. Si així ho fá, li donarem la major prova de agrahiment que podem donar las solteres: preparam a Déu que no li vinga may la tentació de casarse.

«Carla Martini.» «Consilia Rogel.»

SERENATA.

I.
Jo t'amo, nineta, jo t'amo,
jo t'estimo molt m'aymá,
(citant vegadas las formas
disimulan las mentidas)

II.
Surri, ingrata a la finestra,
surri a sentir mos cantars,
y t'guardi Déu... de pallicas
de la patria potestat.

III.
¡Ay que hermoso es el terral
jay que n'es de hermosa lo cel!
si de tot vol tú que hi hajji
surri sent fer cap cumpliment.

IV.
No t'ho dich per mi, nineta,
que la imatge porio al cor,
perque m'ea dono vergonya
de que la veijis tothom.

V.
Perro en la nit silenciosa
entre flors, brisas y estrellas
me sento, nina, inspirat
per poderien dir de frences.

VI.
Jo ab deltes elasticas volia
donarte probas de amor,
deontes tu rocamet me probas
la forza dels teus pulmons.

VII.
Aden, aden, desdenyosa,
m'ea veig, m'ea veig desseguida,
que de son m'estic expoy,
y no m'vull trencar la crisma.

Un orador va baixar del cotxe devant de un Atenes abont havia de pronunciar aquell dia un discurs. Al arribar a la sala no hi va trobar mes que un oyent, pero per això no 's va desanimar y comensá lo discurs dient:
—Avuy tindré que ser bastant llasch en lo meu discurs, y com todas las sovas paris finirán una relació molt íntima, ho advertixo perque aquell que no pugua sentirlo tot no perdi temps en vá.

—A mi sí que poch se m'endoná,—contestá lo subjecte que hi havia en la sala.—jo veig a borsa.
Era lo cotxero que l'havia portat fins allí.

Un procurador y la seva muller varen anar plegats a confessarse. La senyora va arrodillarse y comensá la seva confessió. Al cap de un rato, lo confessor se va dormir, la penitencia va continuar, y quant va acabar, va creure que una de las bacinas de lo pare era la senyal de la absolució y se va aixicar.

—Entre allavors lo marit, comensá a declarar: la seva conciencia, quant sen un rochei molt pronunciat de lo pare capellá:
—¿Que dorm, pare?—li va dir.
—No,—contestá lo reverent,—ja pot continuar, germana. Estavem en la relació de quant resté no va poguer resistir a la passió de lo escribent del seu marit.

A tres ninetas estimas,
nineta, estimante a tu;
pusg també estimas, nineta,
las ninetas dels teus nits.

—Ja he lograt ser declarador,
deya l'Anton molt ufí;
y es veu, perque ara dicta
a un escribent qu'ha illogit.

Barcelona. Imprempta de Lluís Tasso carrer del Arch del Testu, entre la núm. 81 y 83.

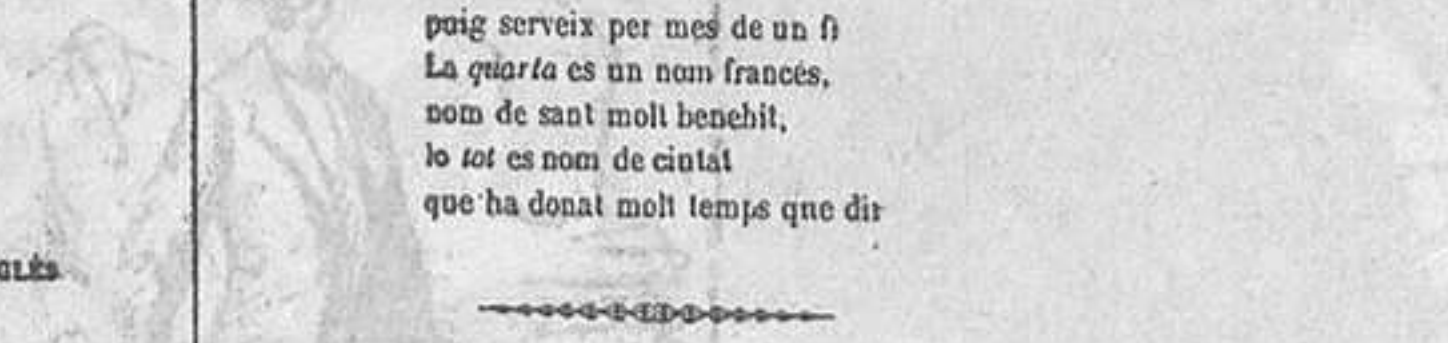
XARADA.

De la prima no n dich res
perque res no t'inch que dir;
la signa en tota taula
se pot dir que sempre hi vist
Junjada la prima y dos
es mejoja d'homens poch fins,
un mejoja molt ordinari
digne sols de gent rali.
La sera me desagrada,
peig la trovo puert
y los homes que la usan
procuro sempre fugir
La signa ab la terra
se porta molt en lo estiu,
es prenda de utilitat
pusg serveix per mes de un fi.
La signa es un nom francos,
nom de sant molt benchit,
lo tot es nom de ciutat,
que ha donat molt temps que dir.

SOLUCIÓ A LA XARADA ANTERIOR.

VIGATA NA.
Solució a la xarada anterior
MARIE.
Solució al geroglífich anterior.
Home casat
barro espartillat.

GEROGLÍFICH.

La solució s'ha donat en lo número que vé.

Ara distingim.
Directe nacional.—B. I.

E. R.—Rosalvo Torner.

Barcelona. Imprempta de Lluís Tasso carrer del Arch del Testu, entre la núm. 81 y 83.

BARCELONA.

AYN II.—NUMERO 50. DIJOMEJNE, 8 JULIOL 1866.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.
Carrer del Arch del Testu, núm. 81 y 83.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ
LLEBRERIA ESPARTOLA
I LOPEZ, EDITOR.
Carrer Lepic, 16 y Rambla de Ely, 10
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.
BARCELONA.
Al mes. 4 rals.
FORA DE BARCELONA
Trimestre 12 rals.
SURTIRIA UN COP CADA SEMMANA.
(81) Deu vol.
LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE
lo 1.º de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

FE, ESPERANSA Y CARITAT

[Vaja] postea vé que més de quatre al llegir eix títol son molt capassos de creure que 's hi anen a carregar un sermón de franciscano; ab lalt y tot, ó pel cap mes baix que 's volem parlar de la cecidica ó comentar alguna pas-toral!

Deochs, ¡paga que es gata! perque ni això ha sigut may de la nostra cordia, ni per altra part tractém de fer la competència a personas tan enteses com lo Pare Joan de Avila, Sta. Teresa de Jesus, Bossuet y Lordcardie.

La nostra misió es avuy tan senzilla que desques de haver averiguat que fan en lo mon aqueixas tres senyores que s' diuen fe, esperansa y caritat ja haurem acalat lo jornal, plenament convençuts de que la mare dels negocis europeus seguirá lo seu curs com si may res.

D' Fe es una senyora pansida, una tifa molt robrugada, que segons informem diu que en los seis bons temps, que sets duplo foren los temps de la pisor, tingué bastant partit; pero per revellida ha vingut a menos.

Així es que ja sols creu algun innocent pipiat en la sinceritat de las promesas femeninas.

Y algun que altre elector matro en los prográms dels seus candidats.
Y algun que altre lector bonatit, en aqueixa sabúda frase «du que anirem tant bé que li dirai ho poria.»
En una paraula: son tant poch los creients, que fins los que bonament crehen en alguna cosa, procuran darse cert barbis de escepiencia per no chocar de frente ab la universal incredulitat; medi excoent que 's serveix de pas-sejar dar a entender que coeren en fondo a San Tomas.

Y los seus mes decidits partidaris solen ser los boigs, los enamorats y 's poetes, que ben mirat venen a ser una mateixa cosa, sola que segons qui es lo individuo en qui se personifica y 'l loch abont se manifesta fá mes ó menos lo pes.

Y esperan los intrigants en las antelas.
Y 's imitadors platónicos al peu de la rexa.
Y esperan los ambiciosos la realisació dels seus somnis dursas.

Y 's empleats la sua cesantia.
Y 's casadors un marit de bon genit.
Y 's jugadors a la loteria la grossa de Madrid.
Y 's xarlatans esperant molt de la credulitat del vulgo.
Y 's curials esperant encara més, de la mala fé dels litigons.

Y tots esperon alguna cosa en un ó altre sentit encara que aqueixa cosa se converteixi per alguns en una pluja de garraetadas que no esperaban ni ganas.

Benaventurats los que esperan perque si las suas esperansas no 's hi facilitan lo necessari peredificar algunas casas en lo esanche, los queda al menos lo consol de fabricar castells al aire.

Donya Caritat es una venerable matrona, sáfale, magnánima y carinyosa: la fraternitat es lo seu sant y seny; las bonas obras sa inseparable compaña.

La gasonyeria dels que la rodejan ha fet necessari una visita de lloce per distingir als que hi van de bona fé y als que hi portan segons fins.

Ningu es més agasajat en esperansa.
Ningun en realitat es més trahit.
Ha arribat a ser una especie de caritat social de que 's valen per presentarse en lo gran sarro del mon los que tenen molt que amagar.

Y han de escullir-la mes ó menos enganysos segons es la major ó menor fealtat de la seva cara moral.

Y us han adaptat la careta yunta.
Altres la careta confraña.
Altres la careta timosa.

Altres la careta escríptica filantrópica.
Y a uns y a altres los hi ha anat a las mil maravellas, y desde la gacetailla a la oda, desde l' auca de redolins al poema epic, res se ha perdona per ferri a cops de incensari y aplaudir ríhiosament aqueixa especie de caritat-oficial que 's desgargamella demanant.

Aplausos al públich.
Felicitaciones al periodisme.
Vots a las urnas.
Creus al govern.
Biografias als seus contemporanios.
Pedestals a la posteritat.

De tot lo qual beu garvellat se dedueix que així com la caritat-oficial ó sia la caritat farin es la que mes descolla, la verdadera caritat, la que se amaga a la sombra llembrada de ser vista, la que esquivia las enhorabonas, y 's refugia de las manifestacions de gratulit, la que se asticia ab lo fum del incens, la que se escapa del bullicio com lo bi-drofito al agua, es tant rara, tant invisible, que pasa despercebuda per la generalitat dels que exerciten lo lucratiu ofici de posar fins als suvells las mes insignificants accions filantrópicas.

Peró que diu títome me deixa para!
Vaya una manera de pujar la mosca al nas!
Vaya una manera de fer l' home!
¡Dispuesi senyor D' Oujote de la Mancha! Distintiu que nos haguem ficat el llibre de caballeros entrant en

